

Arrest

**nr. 180 033 van 22 december 2016
in de zaak RvV X/ VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad Mortsel.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de schepenen van de stad Mortsel van 1 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 september 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

1.2. Op 1 september 2016 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 58 of van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2016 werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 20.06.1986

(...)

om de volgende reden geweigerd:

(...)

x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ;
- Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijs van bestaansmiddelen van de Belg

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt hierin als volgt:

“In tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota met opmerking stelde, schendt de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Verzoekster beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria:

• Verzoekster is de dochter van een Belgische onderdaan. De afstamming werd door een positieve DNA-onderzoek bewezen. Sedert geruime tijd wonen ze onder eenzelfde dak.

Hieruit kan de hechtheid van hun band afgeleid worden.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigde doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W 1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekster geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt; In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. Verzoekster is meerderjarig. Door enkel te wijzen op haar afstammingsband en het feit dat ze met haar moeder zou samenwonen onder hetzelfde dak, toont verzoekster niet aan dat ze een gezinsleven leidt met haar moeder dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In casu worden dergelijke elementen van afhankelijkheid niet aangetoond.

2.3. Alleszins, artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 20, vereist onder meer dat een descendent van een Belgische moeder die deze persoon wil vervoegen, dient aan te tonen dat de Belgische moeder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In casu stelt de verwerende partij vast dat verzoekster geen documenten heeft overgemaakt ten bewijze van het feit dat haar Belgische moeder beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

2.4. In zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de voorwaarde dat de Belgische onderdaan die wordt vervoegd beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM. Meer bepaald heeft het Grondwettelijk Hof het gepreciseerd als volgt:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

B.65. Onder voorbehoud van wat is gesteld in B.64.4 en B.64.5, zijn de middelen niet gegrond in zoverre zij gericht zijn tegen de inkomensvereiste die aan de gezinshereniger wordt opgelegd in artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Dezelfde redenering geldt mutatis mutandis voor (meerderjarige) descendenten van een Belgische moeder, zoals in casu. De bestreden bijlage 20 belet verzoekster voorts niet om haar aanspraken op de bescherming van artikel 8 van het EVRM alsnog zelf te waarborgen door documenten over te maken aangaande de bestaansmiddelen van haar Belgische moeder, opdat de verwerende partij ze overmaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris die ze ten gronde kan beoordelen en desgevallend het recht op verblijf van verzoekster erkent. In dit stadium van de procedure kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA